

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XLII. An obsequia quidam ab humanis Spiritibus præstentur, quæ hos
ab illis distinguant?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Deinde prodet eosdem *leuis atq; scurrilis gesticulatio*, cum molestia coniuncta. Quis hanc in purgandos Spiritus dixerit conuenire; quorum illa conditio est, vt, quo Deum offendant committant nihil. 7.

Prodet tertio damnatos, si molestiam non aliam ob causam, quam vt *viuentes vexentur, & ad vexationem nulla utilitas redeat*, suscepta deprehendatur. Nequit illa à purgandis Spiritibus esse; vt quibus, non vt molestant tantum, sed vt sibi molestia consulant, nostraque patrocina obtineant, propositum est. 8.

Produnt hæc damnatorum Spiritus. At purgandos illa solum molestia, *quæ leuitatis habet nihil: ad nullum incitat peccatum: & hoc solo nomine suscepta est; vt viuentes habeantur attenti*, Spiritus conditionem, miseriamque cognoscant, & subsidijs iuuent. 9.

CAP. XLII.

An obsequia quædam à Spiritibus præstentur, ex quibus conijci possit discrimen inter humanos Spiritus.

Facilis est ad id, quod hoc Capite quæritur, responsio. Quæritur, sitne aliquod discrimen inter obsequia, quæ à Spiritibus præstentur viuētibus, quod humanos inter se distinguat. Respondetur *nullum esse*. Causa huius ex ijs, quæ Capite trigesimo dicta sunt, in promptu est. quia, vt ibidem diximus, nulla sunt obsequia, quæ humanorum Spirituum ita propria sunt, vt non etiam Dæmonibus illa conueniant, aut à Dæmonibus valeant præstari. Cum verò ea debeat esse obsequiorum, quæ humanos Spiritus distinguant, conditio; vt primum humanis Spiritibus tantum conueniant; nō autem Dæmonibus: tum deinde eosdem inter se distinguant: si propria nulla sunt; quomodo distinguant?

Hoc quamuis ita sit: quamuis hæc certi minus constitui queat, quam in iam dictis discernendi rationibus, vna tamen Obsequia sunt; quæ quod ab humanis sint, & quidem certis Spiritibus, certum est: licet interim ex his de Spirituum conditione, in particulari, certum iudicium ferre temerarium sit, (coniectari licet) propterea, quod, in particulari, conditionem Obsequij perspicere sit difficillimum.

Affertio hæc quatuor constat menbris. Primum est, esse aliquod obsequiorum genus, quod humanis tantum Spiritibus conueniat. 3.

ueniat. Alterum, hoc Obsequiorum genus certos proderet Spiritus, purgandos scilicet. Tertium est, difficillimum esse cognoscere hæc

4. Obsequia, dum à Spiritibus præstantur. Quartum est, ex circumstantiis quibusdam & accidentibus, posse aliquam de iis coniecturam fieri. Omnino ostendimus.

Esse aliquod Obsequiorum genus, quod non nisi humanis Spiritibus competat, docent illa officia, quæ per se honesta sunt, & nullius circumstantiarum accessione vitium contrahunt. Nam & talia quædam inueniuntur; & à Spiritibus possunt præstari: & authores non possunt habere Dæmones. Omnino igitur necesse est, ut humanos prodant Spiritus.

5. Quid hinc dubium? *Ant alia inueniri Obsequia?* At hæc non negauerit, qui se Catholicum haberi velit. Et profectò nisi omnia, quæ fiunt, peccata dixerimus: nisi Deum ad peccata mortales hortari impiè facti fuerimus: nisi velimus asserere, nullam nobis esse impositam necessitatem aliquid benè agendi; oportet concedamus, similia Obsequia inueniri.

6. *An fortè à Spiritibus hæc fieri nequeunt?* Cur quæso? Fortè semper Spiritus peccant? at quis tunc finis erit purgatorij? Fortè licet non peccent semper; hæc Obsequia præstare nequeunt? at præstant etiam his maiora. Qui Deum possunt laudibus celebrare, ut celebrant: qui persoluunt, quia meruerunt, pœnas: qui rebus humanis sine peccato intersunt; cur necessariò peccant, si sua hominibus Obsequia offerant & præstant? cum & nulla lege hæc ipsis sint prohibita; & non hominum cedant commodum atque emolumentum.

7. *Quid verò hæc obsequia Dæmonum ministerio non exhibeantur,* clarum est. Quæ à Dæmonibus proficiscuntur; vniuersa; vel talia sunt, ut per se, & ex natura sua, reprehensionem mereantur; vel quamuis ex se bona sunt, intentione tamè & volutate peruersa operantium deprauantur. Nihil est, quod Dæmones possint præstare bene. nullum obsequium exhibent Nequam; quod, quamuis sanctissimum in speciem appareat, non æternis, infernalibusque suppliciis sit dignum.

8. Quid hinc sequitur? quid? Illud ipsum, quod primo Assertionis nostræ membro continetur; *Esse quadam Obsequia, quæ non nisi humanos Spiritus authores habent:* illa scilicet, quæ per se honesta sunt, nec ullius prauæ circumstantiæ accessione fœdantur.

Cæterum, quemadmodum hæc Obsequia Spiritus hominum distinguunt à Spiritibus Dæmoniorum; ita eodem modo producit conditionem humanorum Spirituum: *produunt, inquam, purgandos spiritus.*

ritus. Atq; hæc secundum est Assertionis membrū. Et quidni proderent? Necessè est, ut cum humanorum sint Spirituum; vel sint purgandorum, vel damnatorum. At ut horum sint, dici non debet. eadem horum, quæ Dæmonum est conditio; ut bene agant nihil; peccent in omni tempore: erunt igitur purgandorum Spirituum

10.

Difficillimum tamen est hæc Obsequia discernere; quod plurima sint, quæ ad ipsa requirantur. quorum quamuis aliqua, quæ sensibus obuia sunt, capiamus & probemus; tamen illa, quæ sub sensum non cadunt (quæ tamen & ipsa ad integritatem operationis, si bona esse debeat, necessaria sunt, ut sunt fines, qui agentibus propositi esse solent) non perspiciamus.

Magna horum finium vis est, magna potestas. Nullum est opus ex genere suo, suæque natura ita perfectum & absolutum; quod hi ascitij fines non deprauent. Nullum, quod tanta emolumenta, vel rebus publicis, vel priuatis hominibus affert; quod reprehensione careat, si peruersus sit operantis animus, *fines sunt, qui coronant opera.*

11.

Hi fines etiam Obsequiis, quæ à Spiritibus præstantur, se inserunt. etiam Obsequia, quamuis ex se honesta sint, prauè & peruersè fieri possunt quomodo vero? quia possunt à malis afferri atque exhiberi Spiritibus; quorum, ut ingeniu nequam; ita prau i agendo fines. Ut propterea optimè à nobis tertio loco, sit dictum, difficillimum esse de obsequiis, qualia sint, iudicium ferre.

12.

Quamuis autem præcipitare hæc iudicium temerarium sit; & leuis animi certum ferre: *quæ tamen sunt, quæ probabile testimoniun quandoq; his obsequijs, quod recta sint. & culpa careant, præbeant.*

13.

Inter alia verò præcipuè sunt tria: humilitas, constantia atque grauitas. Si Obsequia, ex se alioquin honesta, cum humilitate constantia, atque grauitate coniuncta sint, verisimile est culpa ipsa vacare.

14.

Per se hostes & inimici sunt bonorum operum, & Obsequiorum honestorum mali Spiritus: Ut humilia exerceant, superbia eorum, quæ semper ascendit, non patitur. Et ut semel, atque iterum aliqua exerceant in specie humilia; vix poterunt adduci, ut in iisdem sint constantes. Et ut constantes sint etiam; ut tandem à leuitatis & nequitie iudiciis abstinere, fieri potest difficulter admodum.

15.

X

CAP.